

De week - Maandag

Lynn probeerde te begrijpen wat in het schrijven stond dat ze van de energieleverancier had ontvangen. Als ze het goed begreep, hield ze deze leverancier, maar de meteropname en de voorschotten werden voortaan door een andere firma afgehandeld.

Ze betaalde een fiks bedrag per jaar aan administratiekosten. Werd dat nou minder, of ging ze die kosten dubbel betalen? Kon ze trouwens weg bij die leverancier?

O nee, dat kon niet. Het ging hier om blokverwarming. De woningbouwvereniging koos de leverancier.

In dat geval, dacht Lynn, terwijl ze het papier doormidden scheurde, doet mijn mening er niet toe. De huiskamerdeur werd geopend. Haar dochter, een jonge puber, kwam met haar blik omlaag gericht de kamer binnen. Ze liep zwijgend een rondje om Lynn heen, keek naar de tafel in de huiskamer, besloot daar een reclamefolder op te tillen, legde hem teleurgesteld weer neer en liep met gebogen hoofd de kamer uit.

- Wat? zei Lynn.

De kamerdeur was al bijna dicht, maar haar dochter hield hem nog even op een kier.

- Niets, zei ze, waarna ze de deur sloot.

Lynn gooide het schrijven in de prullenbak en besloot aan de afwas te beginnen. Dan konden ze een keer vroeg eten. Dat leek haar wel leuk, een keer vroeg eten.

Vraag me niet waarom, dacht ze, terwijl ze de spoelbak vulde met een heet sopje. Ik heb vanavond niets te doen en de kinderen zitten liever alleen op hun kamer, tenzij ik bereid ben om de afstandsbediening van de TV in de huiskamer aan mijn dochter te overhandigen. Niet dat zoonlief bij ons komt zitten.

Ze sorteerde de vieze borden, mokken, de glazen en het bestek. Eerst de glazen maar.

Ongeduldig wachtte ze tot het water hoog genoeg stond om de glazen onder te kunnen dompelen. Ze miste haar geiser. De nieuwe boiler viel tegen.

De kamerdeur werd weer geopend. Haar volwassen zoon liep de open keuken in, duwde haar voorzichtig opzij, opende een keukenkastje en nam er een reep chocolade uit.

- Heb je honger? vroeg Lynn.

Hij schudde nee en vertrok weer naar zijn kamer.

- Deur dicht! riep Lynn.

Ze moest zelf de deur sluiten. Hij hoorde het blijkbaar niet.

Alsof ik lepra heb, dacht Lynn hoofdschuddend. Ze sopte de glazen in het water en zette ze op het aanrecht om uit te lekken. Daarna dompelde ze de vieze mokken onder.

De telefoon ging. Lynn droogde vlug haar handen en haastte zich naar het toestel.

- Ja, met Lynn...

Een droge klik. Er werd meteen opgelegd. Blijkbaar was het teveel moeite om even te melden dat men het verkeerde nummer gekozen had.

Het is weer maandag, dacht Lynn. Een waardeloze dag.

Toen ze terug naar de keuken liep, zag ze een zwart rondje bij de plint liggen. Nieuwsgierig raapte ze het op. Het was het dopje van een oortelefoon.

Met het dopje tussen haar vingers liep ze naar de kamer van haar dochter. Binnen werd met stampende muziek heftig afgegeven op de maatschappij, die zo'n voortreffelijke geluidsinstallatie mogelijk maakte op de kamer van een jonge puber. Ze klopte op de deur.

Het geluid zwol plotseling aan en Lynn drukte haar dochter het zwarte dopje in de hand.

- Het lag bij de plint! zei ze luid.

- Fuck you, you shattered my dreams, zong haar dochter, terwijl ze Lynn met een glimlach bedankte.

- En een Merry Christmas to you, zei Lynn.

- Kan het niet wat zachter?!

Zoonlief keek boos de gang in. Op zijn kamer werd iemands brain gesuckt, weliswaar op een beschaafd niveau.

Lynn wilde haar dochter vragen of het inderdaad niet wat zachter kon, maar die sloot net haar kamerdeur. Ze keek een poema recht in de ogen.

Die poster had ze zelf op de deur geplakt toen haar dochter jonger was en doodsbang voor inbrekers. Ze was dol op poema's. En op hertjes. Zorgvuldig meed Lynn destijds elke natuurdocumentaire over katachtigen op TV, al lukte dat niet altijd.

- Wat doet die poema nou?

- Hij speelt met het hertje. Ik zet even een andere zender op.

Lynn wilde haar zoon zeggen dat hij zijn muziek wel harder mocht zetten, als het dan zo belangrijk voor hem was, maar hij smeed zijn deur met een knal in het slot.

Tuurlijk, dacht Lynn, daar los je het wel mee op.

Ze wilde op zijn kamerdeur aankloppen om hem terecht te wijzen, maar bij wijze van protest werd achter haar een deur open gerukt en zo mogelijk nog harder dicht gesmeten.

Weet je wat? dacht Lynn. Jullie bekijken het maar.

Ze ging verder met de afwas.

Hoe kan het eigenlijk, vroeg ze zich af, dat ik die brief op maandag krijg? Ze werken toch niet op zaterdag, op zo'n kantoor? Als de brief vrijdag verstuurd is, had ik hem zaterdag moeten ontvangen. Of ze hebben een deal met een lokale bezorger en die laat op zondag de post bezorgen door een scholier. Op zondag keek ze nooit naar de post.

Niets dan raadsels, dacht ze met een zucht. Wat een spanning. Maar niet heus. Aan de maandag is niks aan.

De telefoon ging weer. Ze besloot hem te laten rinkelen, maar uiteindelijk hijgde ze toch in de hoorn:

- Ja?

- Ja, wat?

- Renee! Leuk dat je belt. Ik dacht even dat je die hufter van daarstraks was.

- Welke hufter?

- Die de verbinding meteen verbrak.

- Dat was ik. Ik liet mijn mobiel vallen.

- Waarom belde je dan niet meteen terug?

- Omdat het batterijenvakje uit het toestel schoot. Ik heb hier op mijn knieën gezeten om alles bij elkaar te zoeken. Zo vlot gaat dat niet.

- Ik snap het. Waarom bel je?

- Nou, ik zou vanavond niet op visite komen, omdat jij een hoop te doen hebt, zei je zaterdag.

- Dat klopt.

- Maar ik verveel me. Zal ik toch komen? Als het je niet uitkomt, moet je het eerlijk zeggen.

- Och, zei Lynn, niet uitkomt, niet uitkomt...

- Graag of niet.

- Ik denk even na.

- Anders kijk ik hier wel TV, alleen.

- Tja, ik wilde vanavond eigenlijk mijn papieren bijwerken. Een hoop gedoe met de energieleverancier.

- O, da's vervelend. Nou, dan kom ik wel een andere keer.

- Welnee, je komt gewoon langs. Die papieren zijn zo belangrijk niet.

- Weet je het zeker? Ik wil je niet in de weg zitten.

- Kom kom, mijn beste vriendin gaat altijd voor, dat weet je.

- ...

- Waarom zeg je niets? vroeg Lynn.

- Ik ken je. Zo te horen, verveel jij je ook.

Lynn glimlachte, maar hield haar mond.

- Dat is dus afgesproken, zei Renee. Ik ben er om half negen. Hoe gaat het met de kinderen?

- O, goed. Zoonlief heeft een gesuukt brein en bij mijn dochter valt alles aan scherven.

- Zoals gewoonlijk.

- Ik verveel me te pletter.

- Dat blijkt, zei Renee. We kijken vanavond wel eerst voetbal.
- Voetbal?!
- Een samenvatting maar, van mijn club.
- Jeetje, van je club. Nou... dat moet dan maar.
- Waarschuw je dochter.
- Natuurlijk. Overigens, ze is meer een trouwe fan van jou dan van je club, maar ik denk dat ze mee zal willen kijken.
- Dat weet ik wel zeker, zei Renee. Jammer, dat jij niets om voetballen geeft. Hé, weet je wat? Je hoeft het voetballen niet te zien. Je dochter kijkt samen met mij in de huiskamer en jij kijkt op haar kamer naar wat jij leuk vindt. Goed idee?

Lynn dacht even na.

- Ik heb niet het gevoel, zei ze, dat... Ach, wat kan mij het ook schelen. Ik kijk samen met jullie naar het voetballen.
- Ha, mooi. Wordt het vandaag toch nog gezellig. Na het voetballen komt trouwens een leuke film op het filmkanaal.
- O ja? Welke dan?
- Music and Lyrics.
- Watte?
- Music and Lyrics, herhaalde Renee. Een romantische film. Ik kan hem hier niet zien en jij betaalt er toch al voor.
- Ik geef niets om romantische films, zei Lynn.
- Dat weet ik, maar er is niets anders.
- In dat geval...
- Dat bedoel ik maar, zei Renee. Ik ga ophangen. Tot straks, vriendin.
- Ja, is goed. Tot straks.

Lynn legde de hoorn neer. Ze liep terug naar de keuken, waar ze verder ging met de afwas. Na de mokken waste ze de borden af, na de borden het bestek. De pannen waren niet vies. Zondag had ze eten laten bezorgen.

Haar zoon kwam naar binnen.

- Ik ben dadelijk weg, zei hij.
- Ga je gamen bij je vriend?
- Ja. Hij belde me net op mijn mobiel.
- Eet je niet thuis? Ik heb op je gerekend.
- Nee, ik eet daar wel wat.

Hij voelde zich enigszins schuldig en vroeg:

- En wat doe jij vanavond?
- Ik? zei Lynn verbaasd. Gewoon, ik ben thuis, samen met je zusje. O ja, Renee komt vanavond.
- Leuk voor je.

Hij liep weer naar zijn kamer, maar in de gang riep hij nog:

- Dan ben je tenminste niet alleen.
- Deur dicht!

Ze moest zelf de kamerdeur weer sluiten.

Lynn nam een theedoek van het haakje en begon af te drogen. De maandag, constateerde ze, terwijl ze een glas in het licht hield, is en blijft een waardeloze dag.